ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Petra Mikeše a soudců Aleše Sabola a Milana Podhrázkého, ve věci žalobce: **A. M.**, zastoupený Mgr. Matějem Šedivým, advokátem se sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 3. 2017, čj. MV-128746-5/SO-2016, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 8. 2018, čj. 5 A 59/2017-60,

takto:

I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. 8. 2018, čj. 5 A 59/2017-60, **se ruší**.

II. Rozhodnutí žalované ze dne 3. 3. 2017, čj. MV-128746-5/SO-2016, **se ruší** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.

III. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 23 581 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Matěje Šedivého, advokáta.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce podal kasační stížnost proti rozsudku Městského soudu v Praze (dále jako „*městský soud*“) uvedenému v záhlaví, jímž městský soud zamítl žalobu žalobce proti rozhodnutí žalované uvedenému v záhlaví. Tímto rozhodnutím žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové politiky (dále také jako „*správní orgán I. stupně*“), ze dne 23. 8. 2016, čj. OAM-5726-17/DP-2016, jímž byla zamítnuta žádost žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání

– OSVČ pro nesplnění podmínky uvedené v § 46 odst. 7 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*"). Správní orgán I. stupně žalobcovu žádost zamítl, neboť žalobce nesplnil podmínku dosažení zákonem požadované výše úhrnného měsíčního příjmu.

[2] Žalovaná ve svém rozhodnutí konstatovala, že žalobce prokázal skutečné náklady na bydlení. Správní orgán I. stupně proto nebyl oprávněn postupovat podle § 26 odst. 1 zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře (dále jen „*zákon o státní sociální podpoře*"), tedy při výpočtu úhrnného měsíčního příjmu započítat nejvyšší částku normativních nákladů na bydlení jedné osoby. Do nákladů na bydlení pak byly započítány i žalobcem hrazené zálohy na služby spojené s užíváním bytu. Pokud měl žalobce za to, že reálná výše nákladů souvisejících s užíváním bytu může být fakticky nižší, byl povinen takovou skutečnost prokázat. Nižší náklady na služby spojené s užíváním bytu však žalobce neprokázal. Pokud žalobce dne 7. 9. 2016 společně s odvoláním předložil smlouvu o bezplatném užívání bytu na adrese: O., jednalo se o smlouvu, která se netýká posuzovaného období od března do června roku 2016. V tomto období měl žalobce zajištěné ubytování na adrese K. Přihlédnutí k nově předložené smlouvě by tak nereflektovalo skutečný stav věci, tj. skutečné náklady na bydlení.

II. Shrnutí odůvodnění napadeného rozsudku

[3] Městský soud žalobu zamítl. Vycházel z toho, že náklady na bydlení ve smyslu § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců zahrnují i zálohové platby na služby, pokud je cizinec v rozhodném období musel uhradit. Ve smyslu citovaného § 25 odst. 4 zákona o státní sociální podpoře lze při posuzování výše skutečně vynaložených nákladů na bydlení přihlédnout i k přeplatku, je-li nájemci na základě provedeného vyúčtování přeplatek v rozhodném období vrácen. Žalobce tedy mohl v řízení před správním orgánem I. stupně předložit doklad o provedeném vyúčtování služeb, a v případě vyúčtovaného a vráceného přeplatku tak snížit výši nákladů na bydlení v daném období (březen až červen 2016). Takový důkaz předložen nebyl, přestože byl žalobce správním orgánem I. stupně výzvami ze dnů 1. 3. 2016 a 9. 5. 2016 vyzván k doplnění žádosti. Součástí obou výzev bylo i vysvětlení základních pojmů včetně definice skutečných nákladů na bydlení. Žalobci se tedy dostalo náležitého poučení o všech relevantních povinnostech, jejichž splnění je vyžadováno v souvislosti s žádostí o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání podle § 45 zákona o pobytu cizinců.

[4] Městský soud neshledal důvodnou ani druhou žalobní námitku, v níž žalobce brojil proti tomu, že žalovaná chybně vyhodnotila prolomení zásady koncentrace řízení, pokud se věcně nezabývala předloženou smlouvou o bezplatném ubytování ze dne 5. 9. 2016. Žalovaná nepopřela přípustnost tohoto důkazu v odvolacím řízení, neshledala však důkaz relevantním pro posouzení žalobcovy žádosti. Argumentací, o kterou žalovaná opřela své rozhodnutí, tedy, že [p]*řihlédnutí k uvedené smlouvě by nereflektovalo skutečný stav věci, tj. skutečné náklady na bydlení, když žalobce měl v posuzovaném období roku 2016, tj. od března do června zajištěné ubytování na jiné adrese...*, žalovaná dle názoru městského soudu vyjádřila nutnost konfrontovat příjmové schopnosti žalobce s nezbytnými náklady na pobyt v rámci jednoho období. K tomu městský soud uzavřel, že pokud žalobce nedoložil společně se smlouvou též své aktuálně dosahované příjmy, nemohla žalovaná

vyhodnotit, zda aktuální příjem žalobce je ve světle nově prokazovaných skutečností dostatečný pro krytí nezbytných nákladů na pobyt. Žalovaná neodmítla nově předloženou smlouvu jako důkaz nepřípustný v odvolacím řízení, ale jako důkaz, který sám o sobě (bez doložení výše příjmů žalobce v období po uzavření smlouvy) není způsobilý změnit závěr o nedostatečné výši úhrnného měsíčního příjmu žalobce, k němuž dospěl správní orgán I. stupně. Žalovaná tak vycházela ze skutkového a právního stavu v době vydání napadeného rozhodnutí, neboť k uvedenému období posoudil (ne)relevantnost smlouvy ve vztahu ke splnění podmínek dle § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

[5] Městský soud se posléze nad rámec nutného odůvodnění zabýval věrohodností žalobcem předložené smlouvy. Zohlednil zejména fakt, že smlouva byla uzavřena téhož dne (5. 9. 2016), kdy bylo žalobci doručeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně, přičemž žalobce ještě dne 20. 7. 2016 nahlížel do spisového materiálu za účelem seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, kdy si zároveň vyhradil lhůtu 10 dnů pro vyjádření. Zároveň však žalobce žádný důkaz o ukončení předchozí nájemní smlouvy nepředložil, přitom měla-li nájemní smlouva skončit tak, aby na ní mohlo plynule navázat bezplatné užívání bytu, byl časový prostor pro ukončení nájemní smlouvy zjevně omezen na období, kdy žalobci uplynula lhůta k vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí, tj. od 31. 7. 2016 do 5. 9. 2016.

III. Shrnutí argumentace obsažené v kasační stížnosti a vyjádření žalované ke kasační stížnosti

[6] V kasační stížnosti proti rozsudku městského soudu žalobce (dále „*stěžovatel*“) namítl, že městský soud nesprávně vyhodnotil splnění důkazní povinnosti žalobcem ve vztahu k výdajům na bydlení. Stěžovatel doložil nájemní smlouvu, z níž se podávala pouze výše nájemného. S ohledem na nepředložení vyúčtování nákladů spojených s užíváním bytu, když v nájemní smlouvě byla uvedena pouze výše záloh na tyto náklady, je však nutné konstatovat, že stěžovatel věrohodně neprokázal skutečné a odůvodněné náklady na bydlení. Z tohoto důvodu měla být výše těchto nákladů stanovena normativní částkou dle zákona o státní sociální podpoře.

[7] Stěžovatel dále namítl, že jím v odvolacím řízení předložená nová nájemní smlouva měla být žalovaným meritorně hodnocena. Nelze se ztotožnit s tvrzením žalovaného, že důkaz nemá vliv na „*rozhodné období*“, tedy období posuzované v řízení před správním orgánem I. stupně, neboť to mělo být žalovaným hodnoceno v kontextu skutečného stavu ke dni vydání jeho rozhodnutí.

[8] Žalovaná navrhla kasační stížnost zamítnout, odkázala na odůvodnění svého rozhodnutí, jakož i na závěry městského soudu v jeho rozsudku.

IV. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[9] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána osobou oprávněnou, je včasná a je proti označenému rozsudku přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s. Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu i řízení, jež jeho vydání předcházelo, v souladu s § 109

odst. 3 a 4 s. ř. s., ověřil přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[10] Kasační stížnost je důvodná.

[11] Podle § 45 odst. 1 věta první zákona o pobytu cizinců *je cizinec, který hodlá na území pobývat za jiným účelem, než který mu byl povolen, povinen požádat ministerstvo o udělení nového povolení k dlouhodobému pobytu.*

[12] Podle § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců je *k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání cizinec povinen předložit doklad prokazující, že úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob pobývajících na území nebude* (zvýrazněno Nejvyšším správním soudem) *nižší než součet částek životních minim cizince a s ním společně posuzovaných osob a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec věrohodně prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení své a společně posuzovaných osob; společně posuzovanými osobami se pro účely tohoto zákona rozumí osoby uvedené v § 4 odst. 1 zákona o životním a existenčním minimu za podmínek uvedených v § 4 odst. 2 a 3 zákona o životním a existenčním minimu; za příjem se považuje příjem započitatelný podle zákona o životním a existenčním minimu, s výjimkou jednorázového příjmu, přídavku na dítě, podpory v nezaměstnanosti, podpory při rekvalifikaci a dávek v systému pomoci v hmotné nouzi; pro účely výpočtu příjmu se § 8 odst. 2 až 4 zákona o životním a existenčním minimu nepoužije; na požádání je cizinec povinen předložit též prohlášení o zproštění povinnosti mlčenlivosti finančního úřadu, a to v plném rozsahu údajů, za účelem ověření úhrnného měsíčního příjmu žadatele a společně s ním posuzovaných osob; pokud cizinec předložil k žádosti doklad o příjmu s ním společně posuzované osoby, je povinen na požádání předložit též její prohlášení o zproštění povinnosti mlčenlivosti; na požádání je cizinec povinen předložit též prohlášení o zproštění povinnosti mlčenlivosti finančního úřadu, a to v plném rozsahu údajů, za účelem ověření úhrnného měsíčního příjmu rodiny; pokud cizinec předložil k žádosti doklad o příjmu člena rodiny, je povinen na požádání předložit též jeho prohlášení o zproštění povinnosti mlčenlivosti.* Zvláštním právním předpisem stanovujícím normativní náklady na bydlení pro účely příspěvku na bydlení je zákon o státní sociální podpoře (viz jeho § 26).

[13] Podle § 25 odst. 1 písm. a) a písm. c) zákona o státní sociální podpoře (ve znění účinném do 31. 12. 2016) tvoří náklady na bydlení u bytů užívaných na základě nájemní smlouvy nájemné a náklady za plnění poskytované s užíváním bytu, nejsou-li tyto náklady zahrnuty do nájemného. Podle § 25 odst. 3 zákona o státní sociální podpoře *pro zjištění nákladů na bydlení za kalendářní čtvrtletí se započítávají i částky tvořící náklady na bydlení, které byly v tomto kalendářním čtvrtletí zaplaceny jako záloha nebo byly v tomto období doplaceny, a to i za období delší, než je kalendářní čtvrtletí, za které se náklady na bydlení zjišťují. Byla-li v období kalendářního čtvrtletí, za které se náklady na bydlení zjišťují, vrácena částka jako přeplatek na nákladech na bydlení, snižuje se částka nákladů na bydlení v tom kalendářním čtvrtletí, kdy k vrácení částky došlo, a to i v případě, že vrácená částka byla za dobu delší než toto kalendářní čtvrtletí.*

[14] S první vznesenou kasační námitkou se Nejvyšší správní soud neztotožňuje. Stěžovatel je podle § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců povinen prokázat výši úhrnného měsíčního příjmu, který nebude nižší, než součet částek životních minim a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zákonem o státní sociální podpoře. Alternativně je cizinci dána možnost tvrdit a prokázat skutečnou výši vynaložených nákladů na bydlení. Stěžovatel zvolil alternativní variantu, a k žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu předložil nájemní smlouvu s dohodnutým nájemným ve výši 11 500 Kč a zálohami na služby spojené s užíváním bytu ve výši 3 500 Kč.

[15] Zákon o pobytu cizinců vychází z normativních nákladů na bydlení jako průměrných celkových nákladů na bydlení podle velikosti obce a počtu členů domácnosti. Tyto náklady zahrnují nájemné a srovnatelné náklady a ceny služeb a energií. Stejnou strukturu pak musí mít i náklady na bydlení tvrzené a prokazované cizincem, tj. musí obsahovat věrohodné údaje o nájemném a úhradách za služby spojené s užíváním bytu. Takový údaj stěžovatel ve správním řízení předložil a prokázal (jeho tvrzení odráželo jím skutečně vynakládané výdaje na bydlení, přičemž takto vykázané náklady mají před náklady normativními přednost). Nenastal tedy důvod pro použití normativních nákladů na bydlení stanovených zákonem o státní sociální podpoře. Neobstojí námitka stěžovatele, že zálohy na náklady spojené s užíváním bytu nejsou za stavu, kdy stěžovatel zároveň nepředložil jejich vyúčtování, důkazem o nákladech na bydlení. Zálohy na tyto náklady nepochybně výdajem na bydlení jsou. Každý měsíc zatěžují rozpočet stěžovatele, jde tedy o výdaj, který se v jeho finanční situaci projeví. Je pravdou, že existují-li přeplatky na službách spojených s užíváním bytu, náklady spojené s bydlením se úměrně sníží. Netvrdil-li však stěžovatel existenci takového přeplatku, nemohl být ve správním řízení ani zohledněn. Důkazní povinnost a z toho vyplývající důkazní břemeno ve vztahu k této okolnosti nese stěžovatel. Byl tak povinen označit důkazy na podporu svých tvrzení podle § 52 správního řádu (zákon č. 500/2004 Sb.), měly-li z nich správní orgány vycházet (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2013, čj. 5 As 64/2011 - 66). Současně je vhodné v této souvislosti zdůraznit, že v projednávané věci je přezkoumáváno správní řízení, které je ve smyslu § 44 a násl. správního řádu zahajováno na základě návrhu (žádosti) a uplatňuje se v něm zásada dispoziční. Netvrdil-li stěžovatel, že náklady spojené s užíváním bytu jsou v důsledku vyúčtování nižší než placené zálohy, vycházel správní orgán I. stupně důvodně z výše nájemného a záloh na služby, jak byly uvedeny ve stěžovatelem předložené smlouvě, a to jako z nákladů minimálních.

[16] Druhá stížnostní námitka je částečně důvodná. Stěžovatel namítá, že žalovaná měla rozhodovat na základě skutkového stavu věci, který existoval v době vydání rozhodnutí o odvolání, a tedy učinit nově předloženou dohodu o bezplatném užívání bytu jeho součástí a meritorně ji posoudit. Zároveň stěžovatel namítá, že neobstojí tvrzení žalované a soudu, že důkaz není relevantní, neboť se nevztahuje k rozhodnému období, tj. k období posuzovanému v nalézacím řízení. Obecně lze vyjít ze závěru, že pro rozhodování správního orgánu je rozhodující skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí. Totéž platí i o rozhodnutí odvolacího správního orgánu (srov. například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011 čj. 1 As 24/2011-79 a ze dne 16. 8. 2018, čj. 1 As 165/2018). V případě stěžovatele je z listin předložených žalované v průběhu odvolacího řízení zřejmé, že skutkový stav, z něhož vycházel správní orgán I. stupně, se v průběhu

odvolacího řízení změnil. Stěžovatel předložil novou dohodu o bezplatném užívání bytu uzavřenou 5. 9. 2016, jeho majetkové poměry byly jiné než ty, z nichž vycházel při rozhodování o žádosti stěžovatele správní orgán I. stupně. Tuto dohodu žalovaná neodmítla jako důkaz v odvolacím řízení nepřípustný, nýbrž ji (pro absenci časové souvislosti s obdobím, za něž stěžovatel prokazoval své příjmy) označila za důkaz, který nemá pro posouzení věci žádnou relevanci. Neobstojí proto námitka stěžovatele, že v odvolacím řízení byla předložená dohoda odmítnuta jako nepřípustný důkaz a meritorně hodnocena nebyla.

[17] Nejvyšší správní soud se však ztotožňuje s námitkou stěžovatele týkající se samotného posouzení dohody, respektive konstatování žalované, že tento důkaz není pro posouzení věci relevantní. Důkazní povinnost cizince k prokázání jeho majetkových poměrů podle § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců se fakticky upíná do budoucna, tedy není pro rozhodnutí o žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu striktně limitující věcný a časový rámec okolností zjištěných správním orgánem I. stupně. Neobstojí proto konstatování žalované, že přihlédnutí ke smlouvě by nereflektovalo skutečné náklady na bydlení s odůvodněním, že v posuzovaném období od března do června 2016 měl stěžovatel ubytování zajištěno na jiné adrese. Lze si představit situaci, kdy je například správnímu orgánu I. stupně předložen doklad o úhrnném měsíčním příjmu za určité období, a důkaz o nákladech vynakládaných na bydlení se bude týkat až období následujícího. Bylo by nelogické, aby v takovém případě správní orgán trval na prokázání nákladů na bydlení vynakládaných v minulosti (za období prokazovaných příjmů), když do budoucna by měly být vynakládány náklady jiné. Omezení důkazní povinnosti na striktně totožné období z § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců nevyplývá, nic tedy nebránilo žalované posoudit, zda stěžovatel na základě nově tvrzených a prokazovaných nákladů na bydlení kritéria stanovená zákonem o pobytu cizinců splní. Obdobně se ke splnění podmínky dodatečné výše příjmů ve smyslu § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců vyslovil Krajský soud v Plzni v rozsudku ze dne 24. 9. 2014, čj. 57 A 94/2013-63. Krajský soud v tomto rozsudku uvedl: „*Podmínku, že úhrnný příjem rodiny po sloučení nebude nižší než zákonem stanovené minimum, je nutno hodnotit tak, že se tak nebude dít do budoucna. Nelze proto souhlasit se striktním výkladem správních orgánů, které dogmaticky trvaly na pravidelnosti tohoto příjmu dosahovaného v současnosti, resp. z minulosti do současnosti s argumentací, že doložené podklady týkající se zahájené a teprve krátce probíhající podnikatelské činnosti manželky a matky žalobců (navazující na rodičovskou dovolenou) nemohou tuto pravidelnost příjmu prokázat. Dle krajského soudu je nutno, aby se správní orgány v každém konkrétním případě soustředily na posouzení a řešení otázky, zda rodina co do svých úhrnných příjmů bude schopna do budoucna kontinuálně fungovat právě tak, aby se nestala zátěží pro sociální systém České republiky.*“ Nejvyšší správní soud pak kasační stížnost proti rozsudku krajského soudu zamítl (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2015, čj. 10 Azs 245/2014-41). Žalovaná v nyní posuzované věci stěžovatelem předložený důkaz nijak nezohlednila, přitom prokazovaná skutečnost má relevanci k její podstatě. Za této situace skutkový stav, který vzala za základ napadeného rozhodnutí, neodpovídá skutečnosti a je v rozporu s listinami založenými ve správním spisu. Obdobnou stěžovatelovu námitku v žalobě měl tedy městský soud shledat důvodnou s tím, že uvedené pochybení žalované mohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí, předmětné rozhodnutí žalované zrušit a věc jí vrátit k dalšímu řízení. Nelze se z výše

uvedených důvodů ztotožnit se závěrem městského soudu, že je nezbytné konfrontovat příjmové schopnosti žalobce s nezbytnými náklady na pobyt „*v rámci jednoho období*“.

[18] Lze doplnit, že závěr městského soudu ohledně věrohodnosti předloženého důkazu, jakkoliv byl učiněn nad rámec věci, nepřípustně nahrazuje úvahy správního orgánu. Je na žalované, aby důkaz předložený stěžovatelem věcně posoudila, popř. hodnotila z pohledu jeho důkazní síly či věrohodnosti, a vyhodnotila, zda stěžovatel podmínky uvedené v § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců splnil.

V. Závěr a náklady řízení

[19] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že městský soud pochybil, pokud na základě výše uvedených důvodů nepřistoupil ke zrušení rozhodnutí žalované pro vady řízení. Nejvyšší správní soud proto rozsudek městského soudu podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. zrušil. Jelikož již v řízení před městským soudem byly dány důvody pro zrušení rozhodnutí správního orgánu [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.], zdejší soud zrušil i rozhodnutí žalované a vrátil jí věc k dalšímu řízení (§ 78 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Žalovaná je v dalším řízení vázána právním názorem Nejvyššího správního soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.), posoudí proto znovu, zda stěžovatel prokázal splnění podmínky uvedené v § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců, a to i z pohledu důkazů předložených stěžovatelem v odvolacím řízení.

[20] Podle § 110 odst. 3, věty druhé, s. ř. s. rozhodne Nejvyšší správní soud v případě, že zruší podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. rozhodnutí žalovaného, o nákladech řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení před krajským soudem. Stěžovatel měl ve věci úspěch, podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. mu tedy přísluší právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

[21] Náklady řízení stěžovatele v řízení o kasační stížnosti tvoří soudní poplatek ve výši 5 000 Kč a odměna advokáta ve výši 3 100 Kč za jeden úkon právní služby v podobě sepsání kasační stížnosti [§ 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), s přihlédnutím k ustanovení § 11 odst. 1 písm. d) téže vyhlášky (písemné podání nebo návrh ve věci samé), a jeden režijní paušál po 300 Kč za jeden úkon právní služby dle § 13 odst. 3 téže vyhlášky], zvýšená o částku 714 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty (dále jen „*DPH*“) ve výši 21 %, neboť zástupce stěžovatele je plátcem DPH. Celkem tedy náklady řízení o kasační stížnosti činí 9 114 Kč. Náklady řízení o žalobě tvoří odměna advokáta ve výši 8 650 Kč za tři úkony právní služby [§ 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., s přihlédnutím k ustanovení § 11 odst. 1 písm. a), d) téže vyhlášky (převzetí a příprava zastoupení nebo obhajoby na základě smlouvy o poskytnutí právních služeb, písemné podání nebo návrh ve věci samé), mimosmluvní odměna ve výši jedné poloviny dle § 11 odst. 3 za použití § 11 odst. 2 písm. a) téže vyhlášky za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, tj. 1 550 Kč, tři režijní paušály po 300 Kč za tři úkony právní služby dle § 13 odst. 3 téže vyhlášky] zvýšená o částku 1 817 Kč odpovídající DPH a dále soudní poplatek ve výši 4 000 Kč (za žalobu a za na návrh na přiznání odkladného účinku žalobě). Celkem tedy náklady řízení o žalobě činí 14 467 Kč. Celková výše nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti činí 23 581 Kč. Žalovaná je povinna zaplatit stěžovateli náhradu

nákladů řízení v této výši k rukám jeho zástupce, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 13. února 2020

Petr Mikeš
předseda senátu